

af fynd, som bordt Kongl. Maj:t och Kronan hembjudas, ehuru i en senare kongl. författning en sådan tolkning blifvit gjord.

Detta välbetänkta stadgande i den nya lagen hade till naturlig följd, att antalet af hembjudna fynd småningom ökades. Men det dröjde dock länge innan allmogen kunde bringas från den föreställningen att Kronan egde utan lösen taga $\frac{2}{3}$ af värdet för hembjudna fynd, och af sådan orsak föranleddes ännu mången att söka undandölja de skatter han hittat.

Med anledning af en rättegång vid Maria och Reso sockens häradsrätt och i Åbo hofrätt rörande ett sålunda förskingradt betydligt fynd af silfvermynt, utfärdade Kongl. Maj:t den 20 Augusti 1755 till samtliga Landshöfdingar i Finland ett cirkulär, som borde från predikstolarne en gång om året uppläsas, hvare, med åberopande af 1684 års plakat och de ofvan anförda 2:dra och 5:te paragraferna i 48:de kapitlet missgerningsbalken, föreskrifves, »att om någon finner gammalt mynt, guld, silfver, koppar eller andra konststycken, det vare sig uti eller på jorden, i sjöar eller sjöstränder, så skall han det strax, antingen genom kronobetjente eller ock sjelf, Konungens Befallningshafvande tillkännagifva, hvilka strax på sådan erhållen kunskap skola förpligtade vara Kongl. Maj:t derom i underdånighet tillskrifva och berättelse göra både om sjelfva fyndet och orten der det funnet är, då Kongl. Maj:t utan dröjsmål vill sig utlåta om Kongl. Maj:t vill det inlösa, i hvilken händelse den som hitte kommer att undfå fulla värdet och en åttendedel dertill. Men den som sådant fynd icke således angifver, utan försmälter, undandöljer eller till andra bortsäljer, så att Kongl. Maj:t icke förr än långt derefter kommer i kunskap deraf, då det antingen är förskingradt, så att litet hos en eller annan öfrigt finnes, eller ock alldeles borta och ur vägen, en sådan